

OTAN, RECTA FINAL

Amb aquestes dues opinions —Petra Kelly, membre del Parlament Federal de la RFA, pels Verds, i Jaume Sobrequés, de l'Executiva Federal del PSC— més dos manifestos en contra de la integració, EL TEMPS deixa pas al debat, uns dies abans del referèndum sobre la integració.

Petra Karin Kelly, membre del Parlament federal, Els Verds

Ja falta ben poc: el referèndum sobre l'OTAN se celebrarà el 12 de març del 1986.

El govern espanyol, sota González, es va comprometre a considerar vinculant el resultat, tant moralment com políticament, tot i que un referèndum tan sols té caràcter consultiu, segons la llei.

Com a membres dels Verds i del Moviment d'Alternativa, del Moviment per la pau, del tercer món i a favor de les dones, nosaltres observem amb interès el que actualment està passant a l'Estat espanyol. Ens entristeix saber que el govern socialista va començar la seua organització juvenil de no prendre posició obertament contrària a la permanència en l'OTAN. Segons José Maria Benegas, el partit no pensa tolerar que, en aquesta qüestió, les joventuts del partit difereixen de la línia dels líders. És una mostra d'inhabilitat democràtica interna del partit quan el senyor Benegas, que figura com a rellevant polític socialista, en un Congrés de la Unió Internacional de les Joventuts Socialistes, arriba a declarar: «Si es produeix un conflicte, s'imposarà la nostra opinió.»

El govern socialista utilitza els termes restrictius (la no-incorporació a l'estructura militar de l'OTAN, la prohibició d'instal·lar o emmagatzemar armes nuclears a Espanya, les negociacions sobre la reducció progressiva de la presència dels Estats Units) per dur una campanya oberta en favor de la permanència a l'OTAN. No obstant això, tant l'ala esquerra del partit com les Joventuts Socialistes i

molts membres d'UGT, es neguen a participar activament en aquesta campanya.

Dins de l'espectre polític de la dreta, hi ha clars defensors d'una integració, fins i tot militar, en l'OTAN; propugnen, però, l'abstenció. Les forces polítiques de la dreta consideren el Referèndum la jugada demagògica d'una política totalitària.

Hem observat que al desembre del 85 més del 90 per cent dels parlamentaris es van pronunciar a favor de la permanència. Partint d'algunes experiències personals a l'Estat espanyol i d'altres fonts, sabem, però, que el nombre dels adversaris de l'OTAN i de la lògica dels blocs militars va en augment, i això ens anima. El moviment anti-OTAN compta ja amb molts membres del PSOE, i també amb diverses agrupacions esquerranes de Catalunya, Galícia i Andalusia, i a més, amb algunes agrupacions d'esquerra socialista i de verds. Hi ha, igualment, un ampli espectre d'organitzacions pacifistes. Els Verds prestem suport als arguments d'una «Coordinació Estatal de les Organitzacions Pacifistes» i confiem que aquestes forces tindran presents aquests arguments. En un temps la nostra esperança va ser una Espanya desmilitaritzada i no aliada, capaç a contribuir a la distensió d'Europa i que participàs activament en l'anul·lació dels dos blocs militars.

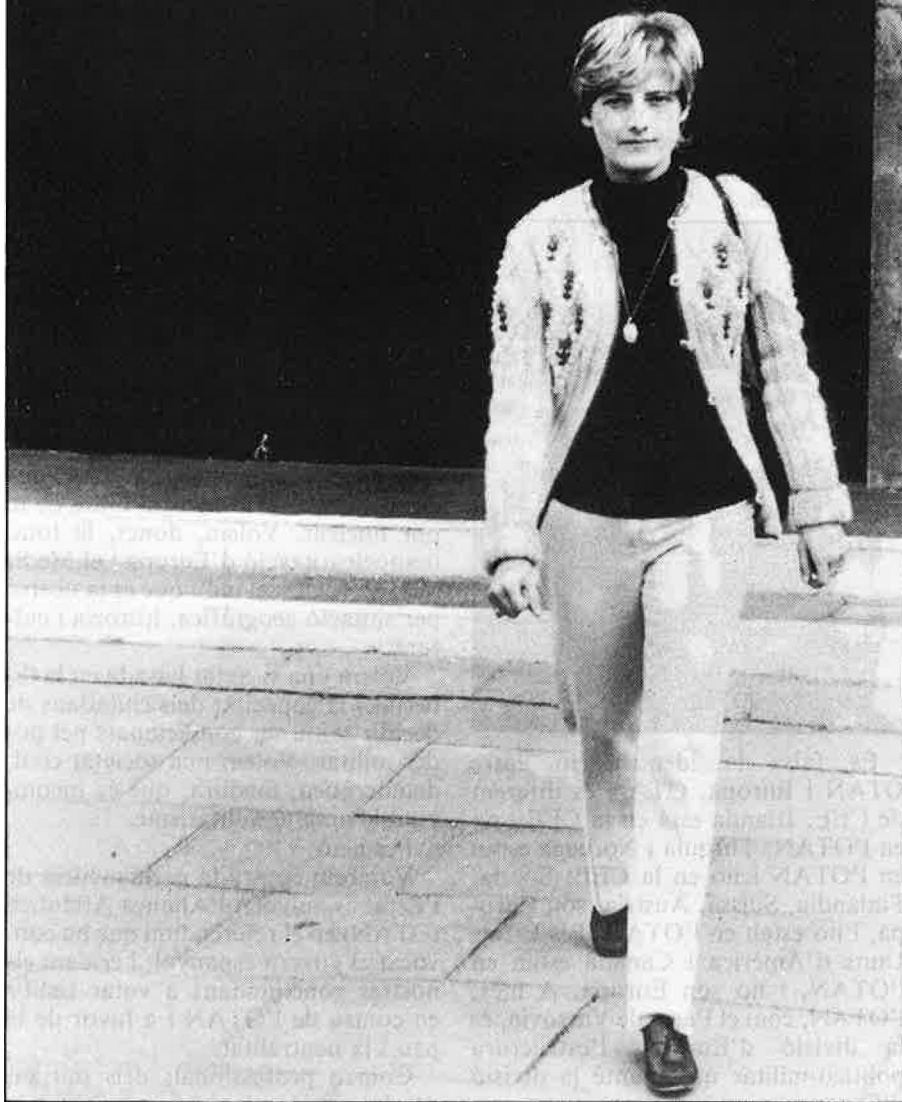
El govern González ha renunciat completament a la ideologia de la independència de blocs i s'ha deixat pressionar per suposades obligacions objectives. Va ser el mateix González qui va començar d'acceptar l'associació de l'entrada en la Comunitat Europea amb la permanència en l'OTAN i la va utilitzar per a pressionar a Brussel·les. La permanència en l'OTAN era, i encara ho és, la condició per a l'ingrés de l'Estat espanyol en la Comunitat Europea. Aquest cas demostra fins a quin punt la Comuni-

tat Europea s'ha convertit en pilar de l'OTAN. I és així com va progressant la militarització de la Comunitat Europea. Un altre punt a tenir en compte és el fet que l'Estat espanyol s'està convertint en membre de la Unió de l'Europa Occidental.

Al llarg de les darreres setmanes, hem pogut veure de quina manera Felipe González pretén guanyar el referèndum. Lord Carrington, secretari general de l'OTAN, en va fer propaganda durant la seua estada de tres dies a Madrid, i va afirmar clarament que desitjava la integració plena —política i militar—. Però si Espanya preferia aquest conveni «a la carte», ella mateixa s'ho faria. Seguint el model francès, el govern del PSOE només vol participar en els gremis polítics del pacte, sense arribar a subordinar les seues forces armades al comandament suprem de l'OTAN. Però tots sabem que hi ha un viu intercanvi d'informacions entre l'exèrcit espanyol i el quarter general dels aliats. Oficials espanyols assisteixen a cursos d'adaptació de l'OTAN, i els aparells de control de la defensa aèria estan preparats per a la connexió amb les normes de l'OTAN. Els caps de l'exèrcit accepten plenament l'ingrés. Darrerament, González no deixa de repetir que Espanya no pot, d'una banda, gaudir dels avantatges polítics i econòmics que ofereix la Comunitat Europea, i de l'altra, deixar d'aportar el seu pes a la seguretat europea. Però és precisament aquest argument el que va qualificar el Partit Socialista com a frau envers el poble espanyol, abans de la seua victòria electoral. I aquest és el punt que més credibilitat va restar a Felipe González.

Va obligar el seu partit a canviar la línia en la qüestió OTAN, i ara està intentant de guanyar-se la part escèptica dels espanyols amb una integració a mitges. L'any 82, en la campanya electoral, encara va argumentar

DEUTSCHER BUNDESTAG

apassionadament contra la permanència del seu país en aquest pacte militar dominat pels Estats Units. Sabem que la immensa majoria del poble espanyol està en contra de la permanència en l'Aliança. I encara hi ha una gran desconfiança justificada envers els Estats Units. Sols cal recordar Palomares, fa vint anys. Sabem, també, que l'administració americana ha intentat, moltes vegades, dissuadir el govern espanyol de fer el referèndum. Sota la pressió espanyola, el govern americà ara ha declarat que retirarà una part dels 12.500 soldats que té distribuïts en quatre bases militars, sempre que Espanya continue en l'OTAN. D'aquesta manera, es pre-

tén fer més apetitós el pacte atlàntic.

En el seu últim discurs en favor de l'OTAN, al parlament, González va prevenir, amb insistència, contra la política neutral i va parlar de conseqüències traumàtiques i de riscos incalculables si Espanya eixia de l'OTAN. Però, ii els països neutrals, com Finlàndia, Àustria, Suïssa, Suècia? ipotser viuen amb conseqüències traumàtiques i amb riscos incalculables? què pensariem ací, a Occident, si el Pacte de Varsòvia augmentava amb un altre membre?

L'any 1988 finalitza el pacte d'amistat espanyola-americana. Però González pretén una retirada parcial de tropes abans del 1988, per tal de

complaure el seu electorat. Però jo crec que molts espanyols han sabut reconèixer aquest tipus de tàctica abans del referèndum. Ara tenen l'oportunitat de pronunciar conseqüentment un NO contra la política militar dels blocs, contra els plans estratègics en Europa, contra la cursa d'armaments de tota classe, tant si és convencional, com nuclear, químic o biològic. Fa algunes setmanes se'ns va informar que, segons un sondeig publicat, la majoria dels espanyols continuen oposant-se a la permanència en l'Aliança Atlàntica. Ens alegrem d'aquesta ferma posició i confiem que el dia 12 de març això quedarà clar. En comptes d'engrandir i d'enfortir els blocs militars, és el moment d'eixir-se'n i de ser capaços de viure en pau, i de començar els governs una política fora de blocs, per a un futur digne de l'home i no-nuclear.

Nosaltres voldríem una Espanya neutral i independent que, d'aquesta manera, podria conservar, i encara millorar, les seues bones relacions amb els països d'Amèrica Llatina i del tercer món. I això ho diem, des del polvorí atòmic, químic i convencional on nosaltres vivim, damunt del qual estem asseguts. Per últim: no estic segura que el govern socialista pugui i vulgui mantenir lliure d'armes nuclears el territori espanyol. Crec que això són promeses buides. Recentment, a Estats Units s'ha pogut saber, a través de l'investigador per la pau, William Arkin, que hi ha acords i tractats secrets, segons els quals, en cas de crisi, s'instal·larien armes nuclears, també a Espanya. D'altres països, igualment inclosos en aquests tractats, ja han començat a protestar enèrgicament contra aquest tipus de plans. Felipe González encara no ha fet cap declaració sobre aquest punt, no ha parlat d'acords secrets. El Pentàgon inclou, en els seus plans nuclears, la totalitat del territori espanyol. La península i les seues illes: cap de pont per al desembarcament de les tropes americanes, com a base d'acions per a intervenir en el Pròxim Orient, o igualment en el Nord d'Àfrica. La independència de blocs i la neutralitat són la millor garantia perquè l'Estat espanyol continue lliure d'armes nuclears. Amb la permanència en l'OTAN, l'espiral armamentista és impulsada per la mateixa Espanya. La permanència significa una ampliació de la indústria armamentista que, tenint en compte els problemes socials, econòmics i ecològics que crea, és inacceptable. •